

Arrest

nr. 196 817 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BACKER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2017 hebben ingediend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STRICKAERT, die loco advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, dienen op 16 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 mei 2017, met kennisgeving op 10 mei 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2013 werd ingediend door:

G., M. (...) (R.R. (...))

Geboren te Wolsk op (...).1982

Meisjesnaam: Paramonova

G., R. (...) (R.R. (...))

Geboren te Wolsk op (...).1973

Wettelijke vertegenwoordigers van:

G., E. (...) (R.R. (...))

Geboren op (...).2009 te Wolsk

G., K. (...) (R.R. (...))

Geboren op (...).2006 te Wolsk

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.04.2011 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 29.06.2011 met een beslissing ‘weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 02.06.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan negen maanden voor de eerste, twee maanden voor de tweede en twee jaar en twee maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar de aanvraag op grond van artikel 9ter die op 03.08.2011 werd ingediend, op datum van 10.02.2012 onontvankelijk werd verklaard en nog steeds lopende zou zijn en naar het feit dat mijnheer G. (...) sinds 1991 lijdt aan een ziekte waardoor hij ook vrijgesteld was van zijn legerdienst en dat hij nog steeds ernstig ziek is. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij een 1ste aanvraag 9ter indienden op 02.12.2010, die onontvankelijk werd verklaard op 10.02.2011 maar ongegrond werd afgesloten op 18.02.2011. Hun 2de aanvraag 9ter werd inderdaad ingediend op 03.08.2011 en onontvankelijk verklaard op 10.02.2012. Deze aanvraag werd echter ongegrond afgesloten op datum van 19.12.2013. Op datum van 02.01.2016 dienden betrokkenen een derde aanvraag 9ter in. Op datum van 27.01.2017 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ongegronde beslissing van 19.12.2013 waardoor hun 2de aanvraag 9ter terug open kwam te staan. Op 11.04.2017 werden zowel de 2de als de 3de aanvraag 9ter afgesloten met een ongegronde beslissing. We stellen dus vast dat de medische toestand van betrokkene (de aanvragen zijn allen gebaseerd op de medische problematiek van mijnheer G. (...)) reeds ten gronde werd onderzocht maar niet weerhouden. Na het afsluiten van de aanvragen 9ter werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het dossier. Bij huidige aanvraag 9bis worden geen medische stukken gevoegd. Uit de kopie van de militaire kaart blijkt enkel dat betrokkene op datum van 21.11.1991 onderzocht werd en ongeschikt verklaard werd voor de

gewone legerdienst. Deze militaire kaart spreekt zich niet uit over de aard noch ernst van de ziekte. Bovendien vond dit onderzoek plaats in 1991 en bevat het dus geen enkele indicatie over de actuele medische situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven, voor opsluiting in de gevangenis en voor foltering indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst waarbij zij refereren aan de elementen die zij ook naar voren brachten tijdens hun derde asielprocedure, met name naar zijn getuigenis over de wantoestanden in de gevangenis op website "gulagu.net", de brandstichting in zijn winkel op 10.05.2012, de bedreiging van zijn moeder naar aanleiding van deze brandstichting, het feit dat hij gezocht wordt voor feiten die hij niet gedaan heeft, namelijk medeplichtigheid aan diefstal in een cementfabriek, over zijn verwickeling in bloedwraak met een machtige criminele autoriteit en over discriminatie op basis van zijn niet-Russisch uiterlijk. Ter staving hiervan legt betrokkene een vonnis d.d. 03.02.2010 voor, een outprint van de website gulagu.net, een attest van de brandweer van Wolsk d.d. 02.11.2012 en een attest van Ministerie van Binnenlandse Zaken van het district Wolskiy. We stellen echter vast dat betrokkenen geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun laatste asielprocedure naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde attesten werden ook voorgelegd bij de derde asielaanvraag van betrokkenen. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 29.01.2016 een negatieve beslissing inzake de asielaanvraag van betrokkenen. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan de beweringen van betrokkenen: "(...) kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de bewering dat al de door u beschreven vervolgingsfeiten het gevolg zijn van een wraakactie van het plaatselijk FSB-hoofd. Bijgevolg kan dan geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw winkel onder zijn invloed in brand werd gestoken zoals u beweerde of dat u moedwillig valselijk wordt beschuldigd in de zaak rond de diefstal uit 2009. Deze vaststellingen ondermijnen (...) ook de brandstichting an sich. Gezien u de problemen inzake de brand in uw winkel niet aannemelijk kunt maken, kan bijgevolg evenmin geloof gehecht worden aan de bedreigingen vanwege leveranciers die hun geld van de goederen vernietigd in de brand willen recuperen. Voorts kunt u evenmin aannemelijk maken dat u een risico op vervolging zou lopen omwille van een lopende bloedwraak met de invloedrijke crimineel J. (...) (...)". Verder verwijst het CGVS ook nog naar het feit dat er incoherenties zijn tussen de verklaringen in huidige aanvraag 9bis en de verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-verhoor die de geloofwaardigheid van betrokkenen verder ondermijnen. Deze negatieve beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.06.2016. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, dat diezelfde verklaringen en beweringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput. Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat mijnheer G. (...) onvermijdelijk in een Russische gevangenis zal belanden zonder schuldig te zijn en zonder enig misdrijf gepleegd te hebben. Bij een gedwongen terugkeer zouden dan ook artikels 3, 6 en 13 van het EVRM geschonden worden. Echter, we stellen vast dat mijnheer G. (...) het niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer onvermijdelijk in de gevangenis zal belanden. Het CGVS hechtte namelijk geen geloof aan de beweringen van betrokkene dat hij onrechtmatig veroordeeld werd en/of dat er nog een strafzaak hangende zou zijn lastens hem. Het CGVS hechtte geen geloof aan de beweringen van betrokkenen inzake zijn strafrechterlijke vervolging en dus zijn vrees voor opsluiting. In zijn beslissing d.d. 29.01.2016 stelt het CGVS: "Men kan dan ook, zich louter baserend op de informatie in het strafdossier, niet besluiten dat u officieel in dit misdrijf werd beschuldigd noch dat er actueel een strafzaak tegen u lopende is (...) " en "Echter werd geen enkele informatiebron gevonden die erop wijst dat u ook wordt beschuldigd of (nog) wordt verdacht van medeplichtigheid in dit misdrijf ondanks het feit dat deze diefstal in de media is geweest." en tenslotte "Indien u daadwerkelijk bij terugkeer voor dit misdrijf voor de rechtbank zou moeten verschijnen en officieel voor diefstal wordt opgespoord, is het zeer bevreemdend dat er in alle onderzochte bronnen nergens enige verwijzing wordt gemaakt naar een vijfde beschuldigde of voortvluchtige, laat staan een expliciete verwijzing naar u." . Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3, artikel 6 en artikel 13 van het EVRM. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevold te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen

alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.

Betrokkenen verwijzen verder naar de algemene situatie in Rusland (met name naar de wantoestanden in Russische gevangenen waar zieke mensen zeer slecht behandeld zouden worden en vaak geen toegang zouden hebben tot medische verzorging, naar de vele racistische organisaties en groeperingen die zeer vaak financiële en andere steun zouden krijgen van de Russische overheid en geheime diensten). Zij verwijzen hierbij naar een Terzake Reportage van 01.11.2013 over wantoestanden in Russische strafkampen, naar een artikel van Human Rights Watch d.d. 27.09.2013 over de slechte levensomstandigheden in de Russische gevangenen, een artikel van de New York Times d.d. 23.09.2013 over de detentie van Pussy riot in Rusland, een artikel van The Guardian d.d. 07.10.2013 over detentie van Greenpeace-activisten, een artikel van Voice of America d.d. 27.10.2009 over de slechte behandeling van gedetineerden in de Russische gevangenen, het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake Khubodin t. Rusland d.d. 26.10.2006 en een overzicht EHRM rechtspraak oktober 2013. Echter, deze verwijzingen vormen geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzingen handelen over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren. Bovendien herinnert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Volledigheidshalve merken we nogmaals op dat betrokkenen het niet aannemelijk maakten dat mijnheer G. (...) onmiddellijk en onherroepelijk opgesloten zal worden bij een terugkeer naar Rusland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit blijkt dat hun kinderen nog steeds schoollopen. De voorgelegde schoolattesten-en rapporten dateren reeds van schooljaar 2012-2013. Met betrekking tot de schooljaren van 2013-2014 tot op heden wordt geen enkel attest voorgelegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht, dat zij absoluut geen gevaar vormen voor de openbare veiligheid en de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij getracht zouden hebben zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren in België, dat zij taal-en integratiecursussen gevolgd zouden hebben, dat zij de Nederlandse taal vrij goed zouden beheersen, dat zij goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij Nederlandse lessen zouden volgen, dat hun dochter K. (...) lid zou zijn van de schaakclub, dat hun dochter K. (...) naar de kunstacademie zou gaan, dat zij veel vrienden en kennissen zouden hebben in Geraardsbergen, dat zij willen werken en dat zij een attest voorleggen van lidmaatschap van de schaakclub in schooljaar 2012-2013 voor hun dochter K. (...), hun beider attesten van inburgering, verschillende getuigenverklaringen, een huurcontract voor hun woning, een inschrijvingsfiche Nederlandse taallessen voor mijnheer, vier deelcertificaten Nederlandse taallessen voor mevrouw, drie deelcertificaten Nederlandse taallessen voor mijnheer en het inschrijvingsbewijs van hun dochter K. (...) aan de Kunstacademie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens menen dat er sprake is van machtsmisbruik en van een inbreuk op het adagium "*nemo turpitudinem suam allegans auditur*".

Het middel luidt als volgt:

"4.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de doorlopen procédures, de schoolgaande kinderen, de toepassing van internationale verdragsbepalingen, de problemen in Rusland, de duurzame lokale integratie en de opmerkelijke integratie van de verzoekende partij en de kinderen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij en hun kinderen verkeren.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinéa houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

4.3. Het begrip 'buitengewone omstandigheden' is niet gedefinieerd. Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekers zich conform het vertrouwensbeginsel kunnen op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou

dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce. "

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, hun langdurig legaal verblijf, de medische situatie van eerste verzoeker, de sterke integratie, hun problemen in Rusland, het schoolleven van de kinderen van verzoekers en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4 Verzoekers kunnen erkennen dat de beslissing een uitgebreide motivering heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de menig toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekers kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekers zo goed al onmogelijk om naar Rusland te gaan, zijnde :

De periode van legaal verblijf van verzoekers ;

De medische problemen van eerste verzoeker ;

Het schoolleven van de kinderen ; Het risico op gevangenschap in zeer slechte omstandigheden ;

De vele elementen van integratie in hoofde van verzoekers.

Hoewel verzoekers de mening toegedaan zijn dat het geheel aan elementen dient beoordeeld te worden en dit niet gebeurd is, wensen zij toch specifiek een aantal elementen van de beslissing te weerleggen.

- 4.4.1.

Met betrekking tot de duur van legaal verblijf:

De verzoekers zijn toegekomen in België in 2010.

Zij hebben intussen zo goed als heel de periode in legaal verblijf geleefd.

a) Verzoekers hebben een eerste asielaanvraag ingediend in 14/07/2010.

b)

Deze asielaanvraag werd afgesloten op het niveau van het commissariaat generaal op datum van 28/04/2011.

Een tweede asielaanvraag werd ingediend op datum van 22/06/2011. Deze aanvraag werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname op datum van 29/06/2011.

De derde aanvraag werd pas afgesloten op datum van 02/06/2016 en had een behandelingsduur van 2 jaar en 2 maand.

Verzoekers verbleven dus maar liefst 37 maand in legaal verblijf op grond van hun asielprocedures.

c) Verder hebben verzoekers een lang legaal verblijf op grond van hun aanvragen conform 9ter Vw dewelke ontvankelijk werden verklaard.

Op datum van 02/12/2010 hebben de verzoekers een eerste aanvraag overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend.

Deze aanvraag werd bij beslissing dd. 10/02/2011 ontvankelijk verklaard. De aanvraag werd ongegrond verklaard bij beslissing dd. 18/02/2011.

Een tweede aanvraag conform artikel 9ter, dd. 03/08/2011 werd bij beslissing dd. 10/02/2012 ontvankelijk verklaard. De aanvraag werd, ruim twee jaar na het indienen van de aanvraag, ongegrond verklaard bij beslissing dd. 19/12/2013.

Verzoekers dienden een beroep in bij de raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 21/04/2014.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest met nummer 181382, dd. 27/01/2017 de ongegrondheidsbeslissing vernietigd.

Bijgevolg konden verzoekers terugvallen op een ontvankelijkheidsbeslissing in België.

Op datum van 03/08/2011 dienden verzoekers een derde aanvraag overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet in.

Op datum van 10/02/2012 werd de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Beide aanvragen werd pas ongegrond verklaard op datum van 11/04/2017.

Verzoekers hebben hiertegen een hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is nog hangende.

De procedure van de medische regularisatie is dus nog steeds hangende.

Hoe dan ook dient opgemerkt dat de duur van de eerste procédure 1 jaar en 2 maand heeft genomen tot aan de ongegrondheidsbeslissing en de volgende twee aanvragen dewelke gemeenschappelijk werden behandeld maar liefst 5 jaar en 8 maand hangende zijn geweest. Gedurende volledig deze periode waren verzoekers verblijfsgerechtigd, op grond van de ontvankelijkheidsbeslissing. De behandeling van de procédure 9ter Vw heeft onredelijk lang geduurd!!!!

Lange verblijfsprocedures vormen wel degelijk een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers hebben gedurende heel die periode van legaal verblijf verder aan hun integratie gewerkt.

c) Verzoekers verblijven 7 jaar in België. Gedurende heel deze periode waren zijn legaal in België op een 3 tal maanden na.

- 4.4.2.

Met betrekking tot de aanvraag conform artikel 9ter onder een A1

a) Verder dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij op datum van 16/12/2013 de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Zoals reeds aangehaald verbleven zij legaal in het land, gelet op ontvankelijkheid in hun aanvraag artikel 9ter Vw . De aanvraag werd pas ongegrond verklaard op datum van 11/04/2017. De verzoekende partijen verbleven aldus op het ogenblik van hun aanvraag onbetwistbaar in een situatie van buitengewone omstandigheden.

Uiteraard, na het wegvallen van één van de manifest aanwezige buitengewone omstandigheden, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ook de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgewezen.

Er is geen wettelijke termijn waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken dient te beslissen omtrent de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de humanitaire regularisatieaanvraag.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid om beslissingen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bewust uit te stellen - ook al zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig - en afwacht totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (in casu de lopende medische regularisatieprocedures) vervallen.

Dat een dergelijke praktijk machtsmisbruik uitmaakt.

Het is correct dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing dient te nemen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf, doch de Dienst Vreemdelingenzaken misbruikt haar macht door bewust aanvragen die ontvankelijk zijn niet ten gronde te behandelen in afwachting totdat de omstandigheid die onbetwistbaar aanleiding geeft tot deze ontvankelijkheid wegvalt.

Het getuigt van machtsmisbruik om de aanvraag van 08/08/2016, dermate lang te laten op het niveau van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat ze, naderhand zou kunnen stellen dat er niet langer buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, gelet op het feit dat een verblijfsrecht meer is, het attest van immatriculatie is ingetrokken en bijgevolg een verwijzing naar artikel 25/2 niet langer dienstig is.

b) Er dient toepassing gemaakt te worden van het adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur'.

Als de verzoekende partijen gerechtigd waren op tijdelijk verblijf, kan toch moeilijk in alle redelijkheid voorgehouden worden in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij naar de Russische Federatie dient terug te keren om een loutere formaliteit na te leven, terwijl de wet wel degelijk toelaat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Met een immatriculatieattest mocht de verzoekende partij het land niet verlaten op gevaar niet meer terug te kunnen keren.

Het immatriculatieattest wordt door de verwerende partij immers niet als een verblijfstitel maar als een verblijfsdocument met tijdelijke toegang tot verblijf op het grondgebied beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken behandelt de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met opzet slechts nadat definitieve beslissingen ten gronde in de medische regularisatieprocedures werden genomen.

Hierdoor neemt enerzijds de behandelingstermijn van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door toedoen van de Dienst Vreemdelingenzaken toe.

Bovendien laat het anderzijds de Dienst Vreemdelingenzaken toe om na de weigering in het kader van de procédure 9ter VW plots te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag in België in te dienen én wijst het de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af als onontvankelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich bijgevolg op haar eigen schandelijk optreden.

Het is werkelijk een schande dat de verzoekende partijen dienen te vernemen dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard na maandenlang met opzet talmen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet op haar eigen fout - het onredelijk lange wachten - beroepen om thans te stellen dat de verzoekende partijen hun aanvraag in de Russische Federatie moeten indienen, terwijl de Vreemdelingenwet wel degelijk toelaat om een aanvraag in België in te dienen.

De aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd met opzet pas na de weigering ten gronde in de medische regularisatieprocedure onontvankelijk verklaard. Dit is geen normaal, zorgvuldig bestuur optreden.

De verzoekende partij verwijst dan ook terug naar het adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur'.

Niemand mag gehoord worden die zich op haar eigen schandelijke beroept.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bijgevolg thans niet op rechtmatige wijze stellen dat de verzoekende partijen maar naar de Russische Federatie moeten terugkeren om daar een pure formaliteit te vervullen, terwijl de verzoekende partij tijdens de behandelingstermijn eveneens jarenlang legaal in België waren middels een attest van immatriculatie.

- 4.4.3. Met betrekking tot de medische procedure De eerste verzoeker lijdt aan ernstige medische aandoeningen.

Hij heeft ondermeer aan:

- leverfibrose - psychologische aandoening

- hepatitis C

De beslissing stelt heel simpel dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van schending van artikel 3, artikel 6 en artikel 13 van het EVRM.

Nooit wordt er gemotiveerd waarom, ondanks een hangende 9ter procédure, de medische elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen om aldaar een aanvraag tot verblijf in te dienen, geen schending van de genoemde artikel van het EVRM kunne uitmaken.

Verzoekers kunnen ook naar recente rechtspraak verwijzen, waaruit blijkt dat medische elementen die aangereikt worden, wel buitengewone omstandigheden kunnen impliceren

a)

Met een uitspraak van 28 augustus 2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds eerdere rechtspraak. De raad oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening moest houden met medische elementen, wanneer deze ingeroepen werden bij de aanvraag humanitaire regularisatie (9bis).

De Raad oordeelde dat een medische toestand een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis Vw.

Wanneer de aanvrager medische elementen voorlegt bij een 9bis-aanvraag, mag DVZ niet zomaar en zonder meer de motivatie naar de 9ter-procedure verwijzen.

(zie arrest van de RvV van 28 augustus 2015, met nr. 151.353)

De Raad oordeelde ook reeds dat, indien er medische elementen ingeroepen worden, deze moeten beantwoord worden. Zelfs indien de betrokken medische elementen vaag geformuleerd en niet gestaafd zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich hierbij niet beperken tot een eenvoudige verwijzing naar artikel 9ter Vreemdelingenwet. Immers kunnen deze medische elementen een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

(Zie arrest van de RvV van 29 april 2010 met nummer 42 699)

c)

De Raad oordeelde in nog een ander arrest dat ook al werden de medische problemen te licht bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven, zij nog steeds samen met eventuele andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen.

(Arrest van de RvV van 30 juni 2015 met nummer 148879)

- c) In casu blijkt dat verwerende partij niet specifiek gemotiveerd heeft op de ingeroepen medische elementen, maar louter verwijst naar de procédure 9ter Vw. Dit is evident geen afdoende motivering. Des te meer, omdat de procédure 9ter Vw nog niet volledig ten einde is, gelet op het hangende beroep.

- d) In casu maakt de verwerende partij een te rigide opsplitsing maakt tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder heeft de eerste verzoeker een medische situatie waardoor hij ontzettend afhankelijk is van andere mensen. Hij woont samen met zijn echtgenote en kinderen), die hen bijstaan in de dagdagelijkse zorg.

Dit impliceert dat er niet kan gemotiveerd worden dat 'omdat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet afgewezen werd, er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, want dat de medische situatie in combinatie met de sterke mate van afhankelijkheid wel een buitengewone omstandigheid kan vormen'

De bestreden beslissing is niet op adequate wijze gemotiveerd en er is sprake van een motiveringschending.

- 4.4.4.

Met betrekking tot het onderwijs van de kinderen

De beslissing leest:

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde Infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit blijkt dat hun kinderen nog steeds schoollopen. De voorgelegde schoolattesten-en rapporten dateren reeds van schooljaar 2012-2013. Met betrekking tot de schooljaren van 2013-2014 tot op heden wordt geen enkel attest voorgelegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. a)

De kinderen van eerste en tweede verzoeker zijn respectievelijk 11 en 8 jaar oud. Beide kinderen zijn schoolplichtig.

G.E. (...) zit in het tweede leerjaar, G.K. (...) zit in het 5de leerjaar. Het enige onderwijs dat zij ooit genoten hebben is in België. De kinderen waren amper 4 en 1 toen zij toekwamen in België. Zij hebben nooit schoolgelopen in Rusland, noch in de Russische taal.

Er dient opgemerkt dat de kinderen van verzoekers hun schoolcarrière in alle legaliteit hebben doorlopen. Zij waren zo goed als hun voltallig verblijf in België verblijfsgerechtigd en konden gedurende hun legaal verblijf hun onderwijsrecht uitoefenen, meer noch zij dienden hun onderwijsplicht te volbrengen.

De motivering dat het onderwijs ook in land van herkomst kan verkregen worden is geen afdoende motivering.

Immers werden de studies ingeroepen als een buitengewone omstandigheid om de aanvraag tot verblijf in het België te mogen indienen. Immers zou het terugkeren om een aanvraag conform artikel 9Vw een verlies van een schooljaar impliceren en hoe dan ook een onderbreking van het onderwijs. Net een ingeroepen buitengewoons omstandigheden.

Het abrupt onderbreken van een schooljaar en een schooljaar overdoen zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden.

Verzoeker hebben wel degelijk bewijzen voorgelegd van het schoollopen van kinderen.

Bij huidig verzoekschrift voegen verzoeker nog verschillende documenten toe die staven dat de kinderen elk jaar hun schoolplicht hebben volbracht en elk jaar naar school zijn gegaan aan de Vrije Basisschool, 't Karmelieten Geraardsbergen.

Ook het inschrijvingsattest van huidige jaar wordt toegevoegd.

Meer nog er is een overzicht van de goede schoolresultaten die beide kinderen behaald hebben.

b)

Naast de kinderen, dient ook opgemerkt dat tweed verzoekster, mevrouw M.G. (...) ook ingeschreven is aan de UGent.

Zij heeft zich ingeschreven voor Nederlands voor anderstaligen aan de universiteit Gent. Een terugkeer voor een aanvraag conform artikel 9VW impliceert bijgevolg niet alleen een onderbreking of einde van de studie van de kinderen, maar ook een einde van het hoger onderwijs van tweede verzoekster.

Immers zou het terugkeren om een aanvraag conform artikel 9Vw een verlies van een schooljaar impliceren en hoe dan ook een onderbreking van het onderwijs

- 4.4.5.

Met betrekking tot de elementen van integratie

Verzoekers hebben ene grote hoeveelheid elementen van integratie voorgelegd:

Bewijzen van taallessen in hoofde van beide verzoekers

Bewijzen van integratielessen in hoofd van beide verzoekers

Bewijzen van na-schoolactiviteiten in hoofde van de kinderen (kunstacademie en schaakclub) Attesten van inburgering in hoofde van verzoekers

Huurcontract

Werkbereidheid.

De beslissing stelt dat deze elementen niet beoordeeld worden, gelet op het feit dat deze elementen enkel ten gronde dienen beoordeeld te worden.

Dit is volledig foutief.

Immers is er verschillende rechtspraak die oordeelde dat elementen van integratie ook kunnen beoordeeld worden, des te meer als deze integratie plaatsvond in een volledig legaal verblijf.

Gelet op het feit dat verzoekers zo goed als hun volledig verblijf in legaliteit hebben doorgemaakt, heeft hun volledige integratie in legaal verblijf plaatsgevonden.

b)

De ingeroepen elementen van integratie gaan bovendien zeer ver.

De dochter, K.G. (...) welke in de schaakclub zit, is huidig jaar Belgisch Kampioen geworden. Zij mag België vertegenwoordigen op het EK of WK.

Dit vormt het ultieme voorbeeld van integratie.

Verder blijkt uit de loonfiches dat het niet louter om een werkwillegheid gaat, maar een effectieve tewerkstelling.

Immers staven de vele loonfiches dat tweede verzoekster zo goed al voortdurend tewerkgesteld is.

De werkgever is ontzettend tevreden over haar werkinzet.

Naast de voortdurende tewerkstelling, dient opgemerkt dat tweede verzoekster ook haar taallessen naar een ander niveau heeft getild. Zij is actueel ingeschreven aan de Universiteit gent voor Nederlands voor anderstaligen.

De Raad oordeelde reeds dat ook vormen van integratie, buitengewone omstandigheden kunnen impliceren, dewelke een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken. Des te meer als deze integratie plaatsvind gedurende legaal verblijf.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruikte maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het volgende geoordeeld:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld. Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde." (Zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11)

Verzoekers verblijven, net zoals het arrest waarnaar verzoekers verwijzen, reeds geruime tijd (bijna 5 jaar en 8 maand) legaal in België. Gedurende al deze jaren hebben verzoekers hun integratie verder mogen uitbouwen.

Bijgevolg kunnen aangehaalde elementen wel buitengewone omstandigheden impliceren.

- 4.4.6. Met betrekking tot de instructienota

Verder wensen verzoekers toch nog te verwijzen naar de instructienota, dd. 19 juli 2009

Verzoekers erkennen dat de regeringsinstructies, dd. 19 juli 2009 vernietigd werden. Echter is een verwijzing toch dienstig, gelet op het feit dat de achterliggende filosofie van de instructie nog steeds toegepast zou worden, volgens Dienst Vreemdelingenzaken.

Verder weze het herhaald, dat gelet op het ontbreken van enige definitie, verzoekers zich toch enigszins moeten baseren op het beleid dat de administratie beweert te volgen en de rechtspraak hieromtrent.

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Daarnaast blijkt ook dat langdurig legaal verblijf en langdurige procédures elementen zijn, die dienen in rekening gebracht te worden bij het nemen van de beslissing van de regularisatie.

4.5.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partijen met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Rusland te gaan, niet correct beoordeeld, noch

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

b) Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is. Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat verzoekers naar Rusland zouden gaan om aldaar louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Volgens verzoekers werden geschonden:

- Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 voormeld.
 - Artikel 62 van diezelfde wet
 - Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
 - Het vertrouwensbeginsel
 - Het redelijkheidsbeginsel.
- Zij stellen, samengevat, dat het geheel van de ingeroepen elementen het voor hen zo goed als onmogelijk maakt om naar Rusland terug te keren, zich daarbij beroepend op:
- De periode van legaal verblijf
 - De medische problemen van verzoeker
 - Het schoolleven van de kinderen
 - Het risico op gevangenschap in zeer slechte omstandigheden
 - De vele elementen van integratie

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat ontvankelijkheidsmotieven wezenlijk verschillen van gegrondheidsmotieven en dat de wetgever, in §2 van artikel 9bis, uitdrukkelijk bepaalde elementen heeft uitgesloten als buitengewone omstandigheden:

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals wet van

15/12/1980 vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Het is de bedoeling van deze bepaling om “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen”

(Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33). Ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 wordt door de verwerende partij benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)).

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt echter toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

“De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1/ wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de zaak betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2/ wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

(RVV 13 augustus 2007 nr. 10.629; RVV 28 maart 2012, nr. 78.191)

De Raad van State oordeelde dat het begrip “buitengewone omstandigheden” restrictief moet worden geïnterpreteerd. Een interpretatie waarbij “het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen” niet wordt gerespecteerd, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden” werd herbevestigd.

De omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland, wordt ingediend;

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”. Hij lichtte dit begrip, zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat, als volgt toe:

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd.

Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.)

De algemene principes supra in acht nemend werd de bestreden beslissing op wettelijke basis en in alle redelijkheid genomen.

De argumenten die verzoekers putten uit

- 4.4.1. de duur van het legaal verblijf
- 4.4.2. de aanvraag artikel 9ter onder A1
- 4.4.3. de medische procedure
- 4.4.4. het onderwijs van de kinderen
- 4.4.5. de integratie

Zijn niet van aard om de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op Belgisch grondgebied te onderbouwen.

Verzoekers beroepen zich onder punt 4.4.6. tevergeefs op de instructienota van 19 juli 2009, die bij arrest van de Raad van State nummer 198.769 d.d. 9 december 2009 werd vernietigd.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen ter ondersteuning van het ontvankelijk karakter van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

De motiveringsverplichting werd in alle redelijkheid nageleefd.

Het middel mist iedere grond.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt dienaangaande vast dat de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite. Er wordt immers in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een zeer omstandige motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen (meer bepaald het lange verblijf in België en de hangende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de duur van de asielpcedure, de aangehaalde schending van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM en de algemene situatie in Rusland, de belangen en het schoollopen van de kinderen en de elementen van integratie) geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij *“de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”*, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

In casu erkennen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing een zeer uitgebreide motivering heeft. Ze betwisten echter dat het onderzoek naar de al dan niet aanwezigheid van buitengewone omstandigheden op een zorgvuldige wijze geschiedde en ze zijn van oordeel dat de motivering niet afdoende is.

De vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Vooreerst stellen de verzoekende partijen dat al de verschillende elementen die zij hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid elk op zich werden beoordeeld en dit los van elkaar. Ze zijn echter van oordeel dat de samenhang tussen deze ingeroepen elementen aantoonde dat er wel buitengewone omstandigheden in hun hoofde aanwezig zijn. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekende partijen zelf nalaten te verduidelijken in welke mate de samenhang tussen de verschillende door hen ingeroepen elementen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Met hun vaag betoog tonen zij geenszins aan dat er geen zorgvuldig onderzoek is geschiedt, nu ze zelf aangegeven dat elk ingeroepen element werd beoordeeld.

De verzoekende partijen wijzen in eerste instantie op de verblijfsprocedures die zij hebben doorlopen en stippen hierbij aan dat ze gedurende zeven jaar in België hebben verbleven waarvan er op een 3-tal maanden na steeds sprake was van een legaal verblijf. Gedurende heel die periode hebben zij gewerkt aan hun integratie en aldus zijn zij van oordeel dat er in casu wel sprake is van buitengewone omstandigheden.

Anders dan wat de verzoekende partijen wensen te laten uitschijnen hebben zij nooit over een duurzaam verblijfsrecht genoten. Het verblijf dat zij verkregen ingevolge de door hen ingediende procedures is steeds precair geweest en dit precair verblijf heeft nooit geresulteerd in een verblijfstitel. De verzoekende partijen wisten van meet af aan heel duidelijk dat hun verblijfsrecht precair was en dat zij bij een negatieve beslissing dreigden het land te moeten verlaten. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld kan het feit dat er een zekere behandelingsperiode is er niet toe leiden dat de verzoekende partijen ipso facto een recht hebben op verblijf. Zoniet zou het er op neer komen dat het volstaat om steeds maar nieuwe verblijfsprocedures in te leiden, teneinde voldoende lang op het

grondgebied te verblijven om daaruit dan een verblijfsrecht te kunnen afleiden. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de lange duur van aanwezigheid op het grondgebied ingevolge het instellen van opeenvolgende verblijfsprocedures niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Bovendien kunnen de verzoekende partijen niet volhouden dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing over enig verblijfsrecht beschikten. Op dat ogenblik hadden ze zelfs geen precair verblijf meer, maar waren zij volledig illegaal op het grondgebied.

Wat wel kan worden aangenomen is dat de verzoekende partij gedurende hun zevenjarig verblijf in België geïntegreerd zijn geraakt in de Belgische samenleving.

In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom “*de integratie*” niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven wordt dat de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid. Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad en van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*”. De verwijzing naar een alleenstaand andersluidend arrest van de Raad doet hieraan geen afbreuk. Immers geldt er in België geen precedentenwerking van arresten.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet reikt niet zo ver dat de gemachtigde tevens zou moeten motiveren waarom de specifieke elementen die hij aanmerkt als zijnde behorende tot de gegrondheid van de aanvraag, geen buitengewone omstandigheid vormen die de verzoekende partijen verhindert om hun aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Een dergelijke motiveringsplicht zou immers het onderscheid (cfr. infra) tussen de ontvankelijkheid of regelmatigheid van de aanvraag, en de gegrondheid van de aanvraag helemaal teniet doen.

In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat zij op het moment van het indienen van hun aanvraag over een AI beschikten en zij op dat ogenblik onbetwistbaar in buitengewone omstandigheden vertoefden en de verwerende partij ervan beschuldigen met opzet te hebben gewacht tot het ongegrond verklaren van de medische verblijfsaanvragen om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te kunnen verklaren, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de verzoekende partijen zelf en terecht erkennen dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen een beslissing dient te worden genomen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In casu ligt geen enkel begin van bewijs voor dat de verwerende partij opzettelijk zou hebben gewacht alvorens een beslissing te treffen. Dit is een loutere blote bewering.

De Raad wijst er daarbij nog op dat de verwerende partij elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Er bestaat er in hoofde van de overheid geen verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de verwerende partij heeft opgetreden binnen het wettelijke kader dat is voorgeschreven inzake de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst bovendien op de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Meer specifiek oordeelde de Raad van State dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 25 mei 2005, nr. 144.961).

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, schandelijk of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich met betrekking tot de buitengewone omstandigheden plaatst op het moment van het treffen van de bestreden beslissing en dat hij hierbij verwijst naar de feitelijke omstandigheden die op dat moment voorlagen, namelijk dat genoemde aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 11 april 2017 ongegrond werden verklaard zodat het regelmatig verblijf van de verzoekende partijen afliep. Zij stelt vast dat de medische toestand reeds ten gronde werd onderzocht maar niet weerhouden. De verwerende partij merkt overigens ook op dat bij huidige 9bis aanvraag geen medische stukken werden gevoegd en dat na het afsluiten van de aanvragen 9ter geen nieuwe medische stukken werden toegevoegd aan het administratief dossier.

In casu wordt geen machtsmisbruik of onzorgvuldig optreden aangetoond. Het gegeven dat de verwerende partij eerder had kunnen beslissen, doet geen afbreuk aan het feit dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet toelaat dat de buitengewone omstandigheden worden beoordeeld op het moment dat de beslissing wordt getroffen, of nog zoals de Raad van State reeds oordeelde *“op het ogenblik van de beslissing tengevolge waarvan de verzoeker(s) niet meer beschikte(n) over een wettig verblijf en niet op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend”* (RvS 25 mei 2005, nr. 144.961).

Een schending van het adagium ‘nemo turpitudinem suam allegans auditur’ wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot hun medische procedures stellen de verzoekende partijen dat er niet gemotiveerd wordt waarom, ondanks de hangende 9ter procedure, de medische elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken en geen schending van artikel 3 van het EVRM kunnen inhouden.

Gelet op de voorgaande bespreking van het middel kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat de medische elementen niet werden betrokken in de beoordeling door de verwerende partij. Anders dan wat de verzoekende partijen pogen voor te houden waren de medische regularisatie beslissingen wel degelijk afgehandeld en was er geen hangende 9ter procedure meer. Het louter feit dat er nog een beroep hangende was bij de Raad doet hier geen afbreuk aan. Een en nader klemt des te meer nu het louter instellen van een annulatieberoep tegen een afwijzingsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen omkering meebrengt van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht - het zogenaamde “*privilège du préalable*” - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de vreemdelingenwet. De Raad is ook geen bepaling en al evenmin rechtspraak bekend in de vreemdelingenwet die bepaalt dat het beroep dat wordt ingediend tegen een weigeringsbeslissing over een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet schorsende werking heeft. Bijgevolg heeft de verwerende partij in alle redelijkheid kunnen vaststellen dat de medische elementen werden beoordeeld en dat deze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Evenmin blijkt dat het beroep bij de Raad op zich een buitengewone omstandigheid zou uitmaken nu dit beroep niet schorsend is.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar de arresten nrs. 151 353 van 28 augustus 2015, 42 699 van 29 april 2010, 148 879 van 30 juni 2015 en 122 728 van 18 april 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in casu met de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het arrest nr. 122 728 een beslissing tot intrekking van verblijf betrof. Het arrest kan geenszins naar analogie worden toegepast in een zaak die een ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot voorwerp heeft. De Raad kan verder opmerken daar waar de verzoekende partijen stellen dat uit arrest nr. 151 353 van 28 augustus 2015 blijkt dat *“Wanneer de aanvrager medische elementen voorlegt bij een 9bis-aanvraag, mag DVZ niet zomaar en zonder meer de motivatie naar de 9ter-procedure verwijzen”* uit de motieven van de in casu bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat niet zomaar naar de 9ter procedure wordt verwezen nu de verwerende partij stelt *“Betrokkenen verwijzen naar de aanvraag op grond van artikel 9ter die op 03.08.2011 werd ingediend, op datum van 10.02.2012 ontvankelijk werd verklaard en nog steeds lopende zou zijn en naar het feit dat mijnheer G. (...) sinds 1991 lijdt aan een ziekte waardoor hij ook vrijgesteld was van zijn legerdienst en dat hij nog steeds ernstig ziek is. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij een 1ste aanvraag 9ter indienden op 02.12.2010, die ontvankelijk werd verklaard op 10.02.2011*

maar ongegrond werd afgesloten op 18.02.2011. Hun 2de aanvraag 9ter werd inderdaad ingediend op 03.08.2011 en ontvankelijk verklaard op 10.02.2012. Deze aanvraag werd echter ongegrond afgesloten op datum van 19.12.2013. Op datum van 02.01.2016 dienden betrokkenen een derde aanvraag 9ter in. Op datum van 27.01.2017 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ongegronde beslissing van 19.12.2013 waardoor hun 2de aanvraag 9ter terug open kwam te staan. Op 11.04.2017 werden zowel de 2de als de 3de aanvraag 9ter afgesloten met een ongegronde beslissing. We stellen dus vast dat de medische toestand van betrokkene (de aanvragen zijn allen gebaseerd op de medische problematiek van mijnheer G. (...)) reeds ten gronde werd onderzocht maar niet weerhouden. Na het afsluiten van de aanvragen 9ter werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het dossier. Bij huidige aanvraag 9bis worden geen medische stukken gevoegd. Uit de kopie van de militaire kaart blijkt enkel dat betrokkene op datum van 21.11.1991 onderzocht werd en ongeschikt verklaard werd voor de gewone legerdienst. Deze militaire kaart spreekt zich niet uit over de aard noch ernst van de ziekte. Bovendien vond dit onderzoek plaats in 1991 en bevat het dus geen enkele indicatie over de actuele medische situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid." Gelet op deze motivering kunnen de verzoekende partijen met hun verwijzing naar arrest nr. 42 699 van 29 april 2010 evenmin ernstig voorhouden dat de ingeroepen medische elementen niet werden beantwoord. Ook het arrest nr. 148.879 van 30 juni 2015 kan in casu niet dienstig worden ingeroepen nu alle medische elementen werden beoordeeld en er duidelijk wordt aangegeven waarom ze niet weerhouden worden. In casu wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er geen nieuwe medische stukken werden voorgelegd en dat de militaire kaart die werd voorgelegd zich niet uitspreekt over de medische situatie, daar waar in het arrest waarnaar werd verwezen nieuw stukken werden aangebracht.

Waar de verzoekende partijen voorts stellen: "Dit impliceert dat er niet kan gemotiveerd worden dat 'omdat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet afgewezen werd, er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, want dat de medische situatie in combinatie met de sterke mate van afhankelijkheid wel een buitengewone omstandigheid kan vormen' dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing nergens een dergelijke motivatie voorkomt, zodat deze grief elke grondslag mist.

De verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is.

Met betrekking tot het onderwijs van hun kinderen wijzen de verzoekende partijen erop dat de kinderen schoolplichtig zijn, dat zij nooit hebben school gelopen in Rusland, noch in de Russische taal. Tevens stippen zij aan dat de kinderen hun schoolcarrière in alle legaliteit hebben doorlopen. Ze stellen ook nog dat het terugkeren naar hun land van herkomst een verlies van een schooljaar zou impliceren en dus het onderbreken van het onderwijs, hetgeen zij als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen. Ze zijn van oordeel dat ze wel bewijzen van het schoollopen hebben bijgebracht en bij huidige beroep voegen zij nog stukken bij.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partijen geen melding hebben gemaakt van de situatie van hun kinderen onder de hoofding "buitengewone omstandigheden". De buitengewone omstandigheden die zij dus nu aanvoeren, worden voor het eerst in hun verzoekschrift uiteengezet. Strikt genomen zijn de motieven in de bestreden beslissing aangaande de kinderen dus geheel overtollig daar zij geen antwoord bieden op een ingeroepen buitengewone omstandigheid en dus dient vastgesteld te worden dat de kritiek van de verzoekende partijen op dit punt niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat zij niet hebben aangetoond dat hun kinderen geen onderwijs kunnen genieten in hun land van herkomst en dat zij evenmin aantoonen dat hun kinderen voor hun scholing gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien benadrukt de verwerende partij dat de verzoekende partijen steeds hebben geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De verzoekende partijen tonen met hun vage betoog niet aan dat deze beoordeling de redelijkheid te buiten zou gaan. Waar zij stukken toevoegen aan hun verzoekschrift om te staven dat de kinderen elk jaar naar school zijn gegaan, merkt de Raad op dat de verwerende partij met deze stukken geen rekening kon houden nu deze niet voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid komt het de Raad evenmin toe zelf de stukken te beoordelen. In zoverre de verzoekende partijen voorhouden dat de kinderen de Russische taal niet spreken en dreigen

een schooljaar te verliezen, weze het herhaald dat zij dit geenszins hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid in hun aanvraag. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partijen opmerken dat de tweede verzoekende partij ingeschreven zou zijn aan de universiteit van Gent om er een cursus Nederlands voor anderstaligen te volgen, kan worden opgemerkt dat zij deze scholing niet hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in hun aanvraag, evenmin voegden zij een stuk hieromtrent toe ten tijde van hun aanvraag of ter actualisatie. Aldus tonen zij hun bewering niet aan en kunnen zij gelet op het voorgaande niet van de verwerende partij verwachten zich over een bepaalde cursus aan de UGent te buigen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Verder kan blijkens de motieven van de bestreden beslissing worden opgemerkt dat de verwerende partij wel nota nam van de voorgelegde attesten van andere taal- en tevens integratiecursussen gevolgd door de verzoekende partij, maar deze niet aanvaardde als buitengewone omstandigheden gelet op het feit dat elementen van integratie geen dergelijke omstandigheden kunnen uitmaken aangezien ze de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

In zoverre de verzoekende partijen de toepassing vragen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, merkt de Raad vooreerst op dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat zij zich bij hun aanvraag of aanvullingen ervan hebben beroepen op de toepassing ervan. De Raad kan enkel stellen dat het de verzoekende partijen, als aanvragers, toekwam om in de aanvraag klaar en duidelijk uiteen te zetten op grond van welke omstandigheden niet kan verwacht worden dat zij terugkeren naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).

Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het onderdeel van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel is niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of is er sprake van machtsmisbruik.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU